

ת"פ 66313/12/15 - מדינת ישראל נגד נחמן בן דוד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 66313-12-15 מדינת ישראל נ' עליאש ואח'

לפני	כבוד השופטת לימור מרגולין-יחידי
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד
נגד	נאשמים
	13. נחמן בן דוד ע"י ב"כ עו"ד

החלטה

לאחר הגשת סיכומי הצדדים בכתב, בדיון שנועד, בין היתר, לסיכומי נאשם 13 בע"פ, הודיע הסנגור כי בכוונתו לעתור לקבלת נתונים ומידע כדי להשלים את טענתו, ובהתאם להנחיית הגיש את עתירתו בכתב. המאשימה הגיבה לבקשה והסנגור הגיב לתגובתה. הסנגור הודיע כי ניתן ליתן החלטה ללא קיום דיון נוסף.

בבקשתו עותר הסנגור שהמאשימה תספק לו נתונים ומידע ביחס לכמות כתבי האישום שהוגשו על ידי רשויות התביעה המוסמכות לפני תיקון 14 לחוק איסור הלבנת הון, בהם עבירת המקור כללה עבירה על חוק העונשין של שימוש במסמך מזויף בקשר לחשבוניות פיקטיביות, וזאת לצד עבירה של ניכוי מס תשומות ללא מסמך כדין לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק מע"מ בקשר לאותן חשבוניות, הכל במטרה ליצור באופן מלאכותי, לטענתו, עבירת מקור שתאפשר אישום מלאכותי בעבירה של הלבנת הון. בנוסף, ביקש לקבל את התייחסות המאשימה בכל הנוגע למדיניות רשויות התביעה הרלבנטיות בסוגיה האמורה.

המאשימה מתנגדת לבקשה הן לגופה, בהעדר תשתית ראייתית לבקשה, ובהתחשב במעמסה שהיא מטילה, הן מבחינת עיתויה המאוחר, והן בשל העובדה שטענה מקדמית מהותית דומה הוכרעה טרם תחילת שמיעת הראיות. אציין כי בכל הנוגע לעתירה לקבל מידע על מדיניות רשויות התביעה התייחסה המאשימה בתגובתה למדיניות ברשויות התביעה השונות ולטעמיה בהתחשב באילוצי החוק.

במענה לתגובה, הסנגור, שלא הציג תשתית ראייתית כלשהי לביסוס עתירתו, טען שאי אפשר להציג תשתית, לא מוטלת עליו בנסיבות העניין החובה להניח תשתית ויש להתחשב בקושי שלו להשיג נתונים, ודי בכך שהמאשימה בתגובתה לא הראתה שמצב הדברים הוא שונה, כשהוא מאבחן בין הפסיקה אליה הפנתה המאשימה בתגובתה לבין הטענה שטען. לעניין עיתי הבקשה הדגיש הסנגור כי ניתן להעלותה גם בשלבים מאוחרים של המשפט, ובאשר לטענת המאשימה כי

הסוגיה המהותית נדונה והוכרעה במסגרת טענה מקדמית, טען הסנגור כי לא נטען במסגרת הטענות המקדמיות לשימוש מלאכותי בריבוי עבירות במטרה ליצור באופן מלאכותי עבירת מקור לצורך ייחוס עבירת הלבנת הון.

בחנתי את עתירת הסנגור ואת טענות הצדדים ואני סבורה כי אין מקום להיענות לעתירתו. אין בכוונתי במסגרת החלטה זו להדרש לעקרונות בקשה לפי סעיף 108 שפורטו על ידי בהחלטות קודמות בתיק זה.

מבחינת עיתוי הגשת הבקשה, מקובלת עליי טענת הסנגור שניתן להעלותה במקרים מתאימים גם בשלב מאוחר שלאחר הגשת הסיכומים, וזאת אף אם אין טעמים ממשיים המצדיקים את העיתוי המאוחר. לפיכך, אין לדחות את הבקשה על הסף אלא יש לבחון אותה לגופה.

לגוף הבקשה, הסנגור, כאמור, לא הציג תשתית שהיא לביסוס טענתו, כששיחה לא פורמלית עם עמית אינה מהווה תחליף לתשתית ראייתית. אני מקבלת את עמדת הסנגור שלא נדרשת ממנו הצגת כל תשתית שהיא לשם הדרשות לבקשתו, וככלל נדרשת הנחת תשתית ראייתית ראשונית (אף אם מועטה ומצומצמת במקרים שהתשתית היא איכותית).

יתרה מכך, בשונה מטענת הסנגור ניתן לאתר דוגמאות בפסיקה להגשת כתבי אישום מהסוג הנטען, כשאין זה מעלה או מוריד מהי עבירת המס הספציפית ומהי העבירה הספציפית על חוק העונשין, ובלבד שעבירת המס לא היוותה עובר לתיקון 14 הנזכר עבירת מקור ואילו העבירה על חוק העונשין היוותה עבירת מקור. המאשימה הפנתה לע"פ 5783/12 **גלם נ' מדינת ישראל**, שעניינו דומה ורלבנטי. בנוסף, אני מפנה לת.פ. (ת"א) 40210/06 **מדינת ישראל נ' גבאי** (אציין שערעור בתיק החל להתברר בביהמ"ש עליון אך הצדדים הגיעו להסכמות שייתרו מתן פסק דין), ולצ"א 30939-06-11 **מדינת ישראל נ' גאון**. די בדוגמאות אלה כדי להביא למסקנה שלא ניתן לטעון כי לא קיימים כתבי אישום מהסוג הנזכר בטענות הסנגור. דוגמאות מסוג זה ניתן לאתר במאגרי המידע המשפטיים הכוללים חלק נכבד מההליכים שהוגשו בבתי המשפט המחוזיים.

לכך יש להוסיף את העובדה שבניגוד לתשובת הסנגור, הסוגיה הנטענת עלתה על ידו, גם אם באופן תמציתי, במסגרת הטענות המקדמיות והוכרעה בכל הנוגע לעצם האפשרות לכלול בכתב האישום את הסעיפים האמורים ביחד. ודוק, הסנגור הוא שטען:

"יש פה בעיה עם חלק מהנאשמים, לקחו טענה של חשבוניות שכביכול היו מעורבים בקיזוז חשבוניות, הטענה מוכחשת, לקחו את הטענה, הלבישו בתיק אחר שלא קשור לגמרי, מלבישים הלבנת הון וחוק העונשין. צריך לחשוב אולי צריך לעצור את המרוץ הזה ולמצוא פתרון שימנע את העיוות הזה, כי בוודאות זה עיוות. אם היה מגיע למע"מ, לא היינו פה".

במסגרת ההחלטה התייחסתי בתמציתיות לטענה (ע' 57 שו' 34 וע' 58 שו' 4, 15), כך שהיא נדונה והוכרעה בהקשר של פגם ופסול בכתב האישום. אכן, אין בהכרעה כדי למנוע מהסנגור להעלות את הטענה בהקשרה של אכיפה בדרנית ופגיעה בצדק, אך יש משמעות לכך שאותה טענה בלבוש דומה מאד נטענה והוכרעה כבר בתחילת ההליך והיא חוזרת ונטענת כעת ללא כל בסיס ראייתי נוסף.

על רקע האמור לעיל, יש גם משמעות לטענת המאשימה כי הבקשה תכביד ותעמיס עליה, שכן לא קיימים אמצעים לפילוח הנתונים אלא במעבר ידני על כתבי אישום.

בשל שילוב כל הטעמים האמורים, הגעתי למסקנה שיש לדחות את העתירה.

ההחלטה תשלח לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו אדר א' תשע"ט, 20 פברואר 2019, בהעדר
הצדדים.